

Arrest

**nr. 211 718 van 26 oktober 2018
in de zaak X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 6 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer C);

naam: D(...)

voornaam: K(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Duitsland (Bondsrep.)

*wordt een inreisverbod voor 8jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België.*

De beslissing tot verwijdering van 07/03/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 03/04/2015 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30maanden. hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 05/10/2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15maanden met uitstel 5jaar behalve 8maanden effectief.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent.

Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft op 25/04/2017 een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Op 26/06/2017, werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, aan betrokkene betekend.

Op 16/02/2018 heeft betrokkene een vragenlijst hoorplicht ontvangen. Tot op heden hebben we geen ingevulde versie gekregen. Uit het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat hij geen familieleden in België heeft. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. De artikel 8 EVRM is dus niet van toepassing.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 7 maart 2018: “De beslissing tot verwijdering van 07/03/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod” Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de “beslissing tot verwijdering”) een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend. Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer. In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen “beslissing tot verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

2.1.2. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: (...)”

2.1.3. De verzoekende partij stelt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat het inreisverbod steeds dient gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”, wat in dit geval gebeurde met een beslissing tot verwijdering van 7 maart 2018. Zij stelt, indien de Raad zou beslissen om de beslissing tot verwijdering te vernietigen, dat de bestreden beslissing retroactief uit het rechtsverkeer dient te verdwijnen.

De Raad stelt vast dat het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op 26 oktober 2018 werd verworpen met arrest nr. 211 717. Het betoog van de verzoekende partij gaat derhalve niet op.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel werpt de verzoekende partij de schendingen op van de artikelen 43, §1 en 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Dit vormt de rechtsgrondslag van de bestreden beslissing. Deze bepaling luidt als volgt: “De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.” Artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : [...] 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. [...]” Artikel 44bis van dezelfde wet bepaalt het volgende: “§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. § 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid : 1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren; 2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989. § 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” Kernvraag is derhalve of de verzoekende partij al dan niet het voorwerp uitmaakt van een beslissing zoals geïndiceerd in artikel 43, §1, eerste lid, 2° of artikel 44bis van de Vreemdelingenwet.

2. Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd opgelegd aan verzoeker samen (gepaarde gaande) met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 7 maart 2018: “De beslissing tot verwijdering van 07/03/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod” De rechtsgrondslag van deze beslissing tot verwijdering van 7 maart 2018 wordt door verweerder gezocht in “artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter van de wet van 15 december 1980” (zoals blijkt uit deze beslissing zelf). De vraag stelt zich derhalve of verzoeker werkelijk het voorwerp uitmaakt van een beslissing zoals geïndiceerd in artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : [...] 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. [...]” Deze bepaling vereist derhalve een beslissing waarbij de binnenkomst en het verblijf van verzoeker als burger van de Unie wordt geweigerd en waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hieraan is in casu niet voldaan. Aangezien in de “beslissing tot verwijdering van 07/03/2018” enkel een bevel wordt gegeven aan verzoeker om het grondgebied te verlaten, kan niet worden gesteld dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing waarbij de binnenkomst en het verblijf van verzoeker als burger van de Unie wordt geweigerd en waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Verweer kan derhalve geen inreisverbod opleggen in toepassing van artikel 44nonies Vreemdelingenwet, aangezien de verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van een beslissing zoals geïndiceerd in artikel 43, §1, eerste lid, 2° of artikel 44bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt artikel 44nonies Vreemdelingenwet.”

2.2.2. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(...)”

Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.2.3. De bestreden beslissing, het inreisverbod, werd genomen overeenkomstig artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde geen inreisverbod kan opleggen in toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet nu zij niet het voorwerp uitmaakt van een beslissing zoals geïllustreerd in artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde de binnenkomst en het verblijf kan weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten kan opleggen. Zij stelt namelijk dat deze bepaling vereist dat er een beslissing dient te zijn waarbij aan haar de binnenkomst en het verblijf wordt geweigerd en een beslissing waarbij aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd en dat er in dit geval enkel een bevel aan haar wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij samen met de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend dat onder meer op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet werd gesteund.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij niet het voorwerp zou uitmaken van een beslissing zoals geïllustreerd in artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet daar de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2018 niet gepaard zou gaan met een aparte beslissing waarbij haar de binnenkomst en het verblijf als Unieburger zou zijn geweigerd, laat de Raad gelden dat de kritiek van verzoekende partij grondslag mist. In tegenstelling van wat de verzoekende partij voorhoudt, impliceert het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2018 dat haar het verblijf en de binnenkomst als Unieburger werd geweigerd. Uit artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat er twee te onderscheiden beslissingen dienen te worden genomen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij reeds op 22 juni 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) heeft genomen. In casu kan de verzoekende partij niet worden gevolgd dat zij niet het voorwerp zou uitmaken van een in artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In het derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Richtlijn 2004/38), artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Dit vormt de rechtsgrondslag van de bestreden beslissing. Deze bepaling luidt als volgt: “De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.” In casu werd het inreisverbod niet beperkt tot vijf jaar, maar werd door verweerder een inreisverbod opgelegd van acht jaar. Door verweerder wordt aangehaald dat verzoeker een ernstige bedreiging is voor de openbare orde.

2. Volgens vaste rechtspraak vormt de exceptie van openbare orde een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald (zie in die zin arresten van het Hof van Justitie van 4

december 1974, Van Duyn, 41/74, EU:C:1974:133, punt 18; van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 33; van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 65, en van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 58) Uit de bewoordingen van artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 volgt namelijk dat de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokkene. Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van deze richtlijn stelt bovendien als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat dergelijk gedrag een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30). Verweerder wijst in de bestreden beslissing erop dat verzoeker tweemaal werd veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving. Verzoeker werd veroordeeld op 5 oktober 2012 door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar behalve 8 maanden effectief. Verzoeker werd veroordeeld op 3 april 2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden. De verwijzing naar deze veroordelingen volstaat niet om de betreden beslissing te verantwoorden. Een individueel onderzoek van het concrete geval is vereist. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig dan ook geen reden om de bestreden beslissing te onderbouwen (zie ook artikel 27, 2 van de richtlijn 2004/38). Verweerder dient na te gaan of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (zie ook artikel 27, 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38). Door verweerder wordt echter niet concreet gemotiveerd dat het gedrag van verzoeker een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, laat staan dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Concrete feiten en motiveringen worden niet aangehaald. Verweerder houdt in de bestreden beslissing schijnbaar enkel rekening met de kwalificatie van de tenlasteleggingen (“inbreuk op de wetgeving inzake drugs”) en de strafmaat dat verzoeker verkreeg. Op basis hiervan worden algemene preventieve redenen, in strijd met richtlijn 2004/38, aangevoerd om te besluiten dat het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Concrete omstandigheden (bv. in verband met de omstandigheden van de tenlasteleggingen, de omvang van de inbreuken, de incriminatieperiode, het gedrag van verzoeker sinds de veroordelingen, enz) worden niet vermeld, terwijl een verwijzing naar een veroordeling niet volstaat en motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen aangevoerd worden ter onderbouwing van de bestreden beslissing. Een voldoende individueel onderzoek werd door verweerder in de bestreden beslissing niet verricht. Bovendien vormt de exceptie van openbare orde een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, dat strikt moet worden opgevat. De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 27 van de richtlijn 2004/38 (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 44nonies Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. In aanvulling van bovenstaande elementen, wijst verzoeker erop dat hij in elk geval door zijn gedrag geen reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker werd tweemaal veroordeeld, waarvan een laatste maal op 3 april 2015. Deze veroordeling dateert van ongeveer drie jaar geleden, terwijl de tenlasteleggingen nog verder teruggaan in de tijd. Sindsdien deden er zich geen feiten meer voor. Verzoeker zat zijn straf uit. Verzoeker vormt dan ook geen actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoekster heeft zijn les geleerd. Het gedrag van verzoeker vormt, op basis van deze objectief vast te stellen elementen, geen reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Minstens mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker geen neiging vertoont om de inbreuken op de drugswetgeving in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, I, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 30). Hiervan ligt geen enkel element voor. De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 27 van de richtlijn 2004/38 (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 44nonies Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.3.2. Waar de verzoekende partij verwijst naar de Richtlijn 2004/38, dient te worden gesteld dat deze richtlijn is omgezet in nationaal recht. De verzoekende partij toont niet aan welke artikelen van deze richtlijn niet of foutief zouden zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

2.3.3. De verzoekende partij stelt in de eerste plaats dat de loutere verwijzing naar haar veroordelingen in 5 oktober 2012 en 3 april 2015 niet volstaan om de bestreden beslissing te verantwoorden. Zij stelt dat de gemachtigde niet concreet heeft gemotiveerd dat haar gedrag een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, laat staan dat zij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Zij stelt dat er geen concrete feiten worden aangehaald maar dat er enkel rekening wordt gehouden met de kwalificatie van de tenlasteleggingen en de opgelegde strafmaat. De verzoekende partij stelt in diezelfde zin ook dat haar laatste veroordeling dateert van 3 april 2015, sinds wanneer er zich geen feiten meer voordeden. Zij stelt dat de verzoekende partij dan ook geen actuele bedreiging meer vormt voor de samenleving gezien zij haar les heeft geleerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 7 maart 2018 besliste tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) waarbij aan verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing eerst de door de verzoekende partij gepleegde inbreuken en de daaruit volgende strafmaat bespreekt. Hierna stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent.

Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt”

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat de gemachtigde niet concreet heeft gemotiveerd dat haar gedrag een bedreiging voor de samenleving vormt, nu dit letterlijk te lezen valt in de bestreden beslissing, noch dat zij zich beperkt tot het louter vermelden van de inbreuken en strafmaat. Verder toont de verzoekende partij niet aan met welke concrete feiten de gemachtigde niet of niet voldoende rekening heeft gehouden, zij beperkt zich tot het louter stellen dat hier geen rekening mee wordt gehouden, wat uiteraard niet voldoet. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij zich van 16 december 2014 tot en met 19 maart 2018 in de gevangenis van Antwerpen en Merksplas bevond en zij sinds 19 maart 2018 bestuurlijk is vastgehouden in de gevangenis van Merksplas. Dat de verzoekende partij sinds 3 april 2015 geen feiten meer zou hebben gepleegd en dat zij geen actuele bedreiging meer vormt, volgt uit het gegeven dat zij al die tijd in hechtenis heeft gezeten.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC